

[Knud Lind]

tænke på at indføre en vis form for revselsesret i skolerne.

Jeg vil godt hæfte mig en lille smule ved, at fru Ebba Strange havde læst en bog vedrørende de undersøgelser, der er foretaget her. Når man som forslagsstiller siger, at 95 pct. af børn på 3-4 år har været udsat for korporlig afstraffelse, så må man i samme moment komme nærmere ind på, hvad man mener. Jeg kan forstå på fru Ebba Strange, at det er alt fra et lille klaps til direkte vold, men så er det jo at vildføre folketinget kun at nævne disse tørre tal, for hvad er det, man tænker på, når man ser overskriften over forslaget? Ja, så tænker man, at 95 pct. altså har været udsat for noget mere end det, der falder ind under revselsesretten. Det er det generelle indtryk, man får, når man læser forslaget, og jeg synes, at forslagsstillerne skulle have præciseret det lidt mere.

Jeg synes også, at de oplysninger, der er i forslaget om undersøgelser, er mangelfulde. Man laver nogle USA-tal om til danske tal, og så henviser man til en undersøgelse. Jeg er glad for, at ministeren sagde, at man gerne ville foretage en virkelig undersøgelse, for hvis man virkelig skal lave en oplysningskampagne, så kræves det, at man har faktiske tal vedrørende danske forhold, således at man kan lave en virkelig oplysningskampagne ud fra realiteterne, ikke ud fra noget, som er omgænet fra en USA-model.

Wilhelm (VS):

Til ministerens bemærkninger om debatniveauet vil jeg godt sige, at det, ministeren var inde på i spørgetiden, var vold i almindelighed. Jeg syntes, at ministeren sagde mange fornuftige ting, bl.a. at den præventive opgave var den vigtigste, og at man måtte sætte ind over en bredere front, ikke mindst i hjemmet, sagde han, og dér tænkte han på, når de unge udøver vold. Men i samme øjeblik vi begynder at tale om vold mod børn, så får vi altså at vide, at her er der ikke grund til at gøre noget, her skal man ikke blande sig i familiernes forhold, osv. osv. Det var det, der fik mig til at kalde det at hælde vand ud af ørerne, og det vil jeg da gerne vedstå.

Jeg synes også, det er besynderligt, at ministeren om punkt 4 i forslaget kan sige, at de gældende regler er tilfredsstillende, og

samtidig sige, at der jo er forskel på, hvor meget vi ønsker at blande os i familiernes indre forhold. Ja men det er en eller anden fordom om, at socialister ønsker at blande sig i familiernes indre forhold. De gældende regler, som ministeren siger er tilfredsstillende, indeholder én eneste mulighed, som vi synes er ulykkelig, og det er tvangsfjernelse. Dette forslags punkt 3 og 4 har som hovedhensigt at undgå den ulykkelige løsning, der ligger i tvangsfjernelse, som ministeren ikke kan undgå at vide er i stærk stigning. Derfor er det et nummer for fordomsfuldt og skyklappet og ugennemtænkt at betegne det på den måde, ministeren gjorde.

Hr. Knud Lind ville gerne have haft at vide en hel masse om, hvad disse undersøgelser indebærer. Dertil vil jeg sige, at hvis de lovforslag og beslutningsforslag, vi får til behandling her i folketinget, i gennemsnit havde en sådan udførlighed og en sådan grundighed i bemærkningerne, som dette forslag har, så var vi betydelig bedre stillet, end vi til daglig er. Selvfølgelig kan man altid ønske sig mere, men jeg tror, at Birthe Kyng har skrevet sin flere hundrede siders undersøgelse nogenlunde så koncentreret, som den slags ting nu kan forelægges, og det optrykker vi selvfølgelig ikke som bilag. Vi har optrykt nogle hovedkonklusioner. Det er hr. Knud Linds egen fejl, hvis han ikke kan forstå forskellen mellem »korporlig afstraffelse« og det, der i straffeloven hedder »mishandling«, og når vi oven i købet har givet referencerne, hvor han kan finde det hele, og det oven i købet er lagt frem på folketingets bibliotek netop med henblik på denne behandling, så synes jeg egentlig, at vi mere end normalt har levet op til information i bemærkningerne.

Hr. Knud Lind ironiserede over, at vi mener, at børnene måske skal have lov til at bestemme lidt om deres hårlængde og deres påklædning osv. Ja men det mener vi faktisk. Vi mener faktisk, at det er en temmelig tåbelig situation at sætte ikke bare børnene, men også forældrene i, når dette samfund totalt umyndiggør dem, formelt i hvert fald, indtil den dag de fylder 18 år, og derefter skal de have fuld myndighed i så at sige enhver seende. Det er ikke en måde at lave demokratiske borgere på. Det er noget, der må udvikles langsomt gennem større og større indflydelse på de ting, der berører ens dag-